

На основу члана 234. став 1. тачка 3) а у вези члана 61. Закона о здравственом осигурању („Службени гласник РС”, бр. 107/05 и 109/05 - исправка), као и чл. 199. до 202. и члана 277. Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС”, број 107/05),

министар здравља издаје

ИНСТРУКЦИЈУ О ДОПУНСКОМ РАДУ ЗДРАВСТВЕНИХ РАДНИКА

Ради јединствене организације допунског рада у здравственим установама из Плана мреже здравствених установа (у даљем тексту: здравствене установе у државној својини) и пружања здравствених услуга које нису обухваћене правима из обавезног здравственог осигурања, овом инструкцијом указујемо на организацију и спровођење допунског рада здравствених радника запослених у здравственим установама у државној својини почев од 11. децембра 2008. године.

1. Правни основ за организацију допунског рада

Правни основ за организацију и спровођење допунског рада здравствених радника је чл. 199. до 202., као и члан 277. Закона о здравственој заштити (у прилогу је дат извод напред наведених чланова Закона).

Извод одредаба из Закона о здравственој заштити које регулишу допунски рад:

„Члан 199.

Здравствени радник запослен у здравственој установи и приватној пракси, који ради пуно радно време, може обављати одређене послове здравствене делатности из своје струке код свог послодавца, односно код другог послодавца, ван редовног радног времена, закључивањем уговора о допунском раду са директором здравствене установе, односно оснивачем приватне праксе.

Уговор о допунском раду може се закључити:

1) за пружање здравствених услуга које нису обухваћене обавезним здравственим осигурањем у погледу садржаја, обима и стандарда, односно за здравствене услуге које се не остварују у складу са начином и поступком остваривања права из обавезног здравственог осигурања;

2) за пружање здравствених услуга које здравствена установа пружа за потребе организације обавезног здравственог осигурања, а за које не може на друкчији начин да обезбеди одговарајуће здравствене раднике.

3) за пружање здравствених услуга које здравствена установа пружа за потребе лица која немају својство осигураног лица у складу са законом којим се уређује здравствено осигурање.

Здравствени радник из става 1. овог члана, по претходно прибављеној сагласности стручног савета и директора здравствене установе, односно оснивача приватне праксе у којој је запослен, може закључити само један уговор о допунском раду са другим послодавцем.

Претходну сагласност из става 3. овог члана стручни савет и директор здравствене установе могу дати само под условом да рад здравственог радника ван редовног радног времена за који се закључује уговор о допунском раду, не утиче на организацију рада појединих делова здравствене установе или здравствене установе у целини.

Здравствени радник који обавља послове по основу уговора о допунском раду код другог послодавца супротно одредби става 3. овог члана чини повреду радне обавезе.

Начин, поступак и услове, као и друга питања од значаја за организовање и обављање допунског рада здравствених радника у здравственој установи или приватној пракси прописује министар.

Члан 200.

Запослени здравствени радник који обавља послове по основу уговора из члана 199. овог закона може обављати те послове у укупном времену које не може бити дуже од једне трећине пуног радног времена, за одређени број пацијената, односно здравствених услуга или медицинских поступака.

Члан 201.

Уговор из члана 199. овог закона закључује се у писменом облику и садржи: врсту, начин, време трајања посла, висину и начин утврђивања накнаде за рад, обвезника уплате утврђене накнаде за пружену здравствену услугу, у складу са законом и општим актима.

Пацијент коме је пружена здравствена услуга од стране здравственог радника у складу са чланом 199. овог закона, за пружену здравствену услугу уплаћује здравственој установи утврђену накнаду, о чему здравствена установа пацијенту издаје рачун на прописаном обрасцу.

Здравствена установа у државној својини исплаћује здравственом раднику уговорену накнаду из става 1. овог члана, од накнаде коју је пацијент платио здравственој установи.

Здравствена установа у државној својини исплаћује здравственом раднику висину утврђене накнаде из средстава здравственог осигурања када се ти послови у здравственој установи обављају за потребе осигураних лица, на основу уговора о пружању здравствене заштите закљученог између здравствене установе и организације здравственог осигурања, у смислу члана 199. став 2. тачка 2) овог закона.

Здравствена установа, односно приватна пракса, води евиденцију о уговорима из члана 199. овог закона које је закључила.

Здравствена установа у финансијском плану посебно исказује и води средства која се остварују по основу пружања здравствених услуга у складу са чланом 199. овог закона.

Здравствена установа дужна је да пацијенту пружи потпуне информације о начину и поступку пружања здравствених услуга у оквиру допунског рада здравствених радника, као и да на видним местима у здравственој установи истакне обавештење о могућностима и начину пружања здравствене заштите пацијентима ван редовног радног времена здравствених радника.

Пацијент који је незадовољан пруженом здравственом услугом у складу са чланом 199. овог закона може уложити приговор заштитнику пацијентових права у здравственој установи, здравственој инспекцији, као и управном одбору здравствене установе.

Члан 202.

Здравствени радник који обавља послове по основу уговора из члана 199. овог закона има права из обавезног социјалног осигурања, у складу са законом.

Члан 277.

Здравствени радник запослен у здравственој установи у државној својини који ради пуно радно време може обављати одређене послове здравствене делатности из своје струке код оснивача приватне праксе, односно код оснивача здравствене установе у приватној својини, по основу уговора о допунском раду из чл. 199-202. овог закона најдуже три године од дана ступања на снагу овог закона.

Здравственом раднику из става 1. овог члана престаје радни однос у здравственој установи у државној својини ако настави да ради код оснивача приватне праксе, односно код оснивача здравствене установе у приватној својини после истека рока из става 1. овог члана.”

2. Могућност обављања допунског рада здравствених радника запослених у здравственим установама у државној својини почев од 11. децембра 2008. године

На основу члана 277. став 1. Закона о здравственој заштити здравствени радник запослен у здравственој установи у државној својини који ради пуно радно време код свог послодавца може обављати одређене послове здравствене делатности из своје струке по основу уговора о допунском раду, почев од 11. децембра 2008. године:

- 1) код свог послодавца (у здравственој установи у државној својини) и
- 2) код друге здравствене установе у државној својини.

Уколико здравствени радник запослен у здравственој установи у државној својини у којој ради пуно радно време, после 10. децембра 2008. године настави да ради по основу уговора о допунском раду одређене послове здравствене делатности из своје струке код оснивача приватне праксе, односно код оснивача здравствене установе у приватној својини - таквом раднику, по сили закона (без његове воље) престаје радни однос у здравственој установи у државној својини почев од 11. децембра 2008. године. Директор здравствене установе дужан је да са таквим радником раскине уговор о раду.

3. Здравствене услуге за које се може закључити уговор о допунском раду

Здравствени радник запослен у здравственој установи у државној својини који има закључен уговор о раду за пуно радно време са својим послодавцем, може обављати одређене послове здравствене делатности из своје струке код тог послодавца или код друге здравствене установе у државној својини, ван редовног радног времена, закључивањем уговора о допунском раду са директором здравствене установе, и то за обављање следећих послова:

1. за пружање здравствених услуга које нису обухваћене обавезним здравственим осигурањем у погледу садржаја, обима и стандарда, односно за здравствене услуге које се не остварују у складу са начином и поступком остваривања права из обавезног здравственог осигурања;

2. за пружање здравствених услуга које здравствена установа пружа за потребе организације обавезног здравственог осигурања (Републичког завода за здравствено осигурање), а за које не може на друкчији начин да обезбеди одговарајуће здравствене раднике;

3. за пружање здравствених услуга које здравствена установа пружа за потребе лица која немају својство осигураног лица у складу са Законом о здравственом осигурању (нпр. за пружање здравствених услуга странцима из земаља са којима није закључен споразум - конвенција о обавезном социјалном осигурању, за давање услуга у оквиру добровољног здравственог осигурања и сл.).

На пружање здравствених услуга под тачком 1. примењује се члан 61. Закона о здравственом осигурању којим су прописане услуге које се не обезбеђују у оквиру обавезног здравственог осигурања. На тај начин практично је и прописан обим и садржај пружања здравствених услуга за које се може закључити уговор о допунском раду са својим послодавцем, односно за следеће здравствене услуге:

- 1) медицинска испитивања ради утврђивања здравственог стања, телесног оштећења и инвалидности у поступцима код надлежног органа, осим испитивања по упуту стручно-медицинског органа у поступку остваривања права из здравственог осигурања, односно ради остваривања одређених права код других органа и организација;

2) здравствени прегледи ради уписа у средње школе, високошколске установе и на курсеве, добијање уверења о здравственој способности за заснивање радног односа, односно добијање других дозвола за рад, за бављење рекреацијом и спортом;

3) утврђивање здравственог стања осигураног лица по захтеву других органа, односно које се не остварује по захтеву стручно-медицинских органа у поступку у складу са овим законом (код осигуравајућих друштава, судова, у кривичном и преткривичном поступку, код издавања потврда за возаче моторних возила, утврђивања здравствене способности по предлогу послодавца, мера у вези са заштитом на раду итд.);

4) специфичну здравствену заштиту запослених, као друштвену бригу за здравље на нивоу послодавца у складу са законом, с обзиром да специфичну здравствену заштиту обезбеђује послодавац из својих средстава;

5) коришћење здравствене заштите у супротности са начином и поступком остваривања здравствене заштите који је прописан Законом о здравственом осигурању и прописима донетим за спровођење тог закона;

6) лични комфор и посебна удобност смештаја и личне неге у стационарној здравственој установи, односно смештај у једнокреветну или двокреветну болничку собу са посебним купатилом, као и телевизором, телефоном и другим ванстандардним условима смештаја, а који није медицински неопходан или се врши на лични захтев;

7) здравствена заштита која је повезана са лечењем акутног пијанства;

8) козметичке хируршке процедуре које имају за циљ да побољшају спољашњи изглед без успостављања и враћања телесне функције, као и вршење хируршких естетских корекција органа и делова тела, осим за: корекције урођених анормалија које проузрокују функционалне сметње, естетске реконструкције дојке које су настале након мастектомије и естетске корекције након тешких повреда, односно болести које су неопходне за успостављање битних функција органа и делова тела;

9) прекид трудноће из немедицинских разлога;

10) необавезне имунизације и имунизације које су везане за путовање у иностранство или за обављање одређеног посла;

11) стоматолошке услуге које нису утврђене као право из обавезног здравственог осигурања у складу са Законом о здравственом осигурању и прописима донетим за спровођење тог закона;

12) дијагностика и лечење сексуалне дисфункције или сексуалне неадекватности, укључујући импотенцију, здравствене услуге, лекове и медицинско-техничка помагала која су везана за промену пола и реверзија претходне добровољне хируршке стерилизације;

13) хируршки или инвазивни третман (укључујући гастични балон) који се односи на редукцију телесне тежине, осим ако су медицински неопходни, дијететски савети и програм губитка телесне тежине код лица старијих од 15 година живота, изузев предлагања дијететске исхране код новооткривених болесника са шећерном болешћу и болесника са терминалном бубрежном инсуфицијенцијом;

14) методи и поступци алтернативне, комплементарне или традиционалне медицине;

15) лекови који нису на Листи лекова (осим за лекове који су медицински неопходни за лечење под условима прописаним општим актима

Републичког завода), односно лекови који се издају без рецепта, профилактички лекови и лекови који служе за промену атлетских могућности, лекови који се дају у сврху козметике, за престанак пушења, губитак телесне тежине, као и суплументи хране за специфичне дијете осим за лечење наследних метаболичких болести и болести праћених малапсорпцијом;

16) прегледи и лечења професионалних и аматерских спортиста који нису утврђени као право из обавезног здравственог осигурања, односно програми медицине спорта који имају за циљ побољшање спортске способности;

17) радијална кератотомија или било која друга хируршка процедура за побољшање вида уколико се вид не може адекватно побољшати коришћењем наочара или контактних сочива;

18) санитетски превоз и хитан ваздушни саобраћај у случајевима који се не обезбеђују из средстава обавезног здравственог осигурања;

19) хидротерапија, терапија хипнозом, електрохипноза, електрослип терапија, електронаркоза и наркосинтеза;

20) психолошко саветовање које се односи на промену понашања, третман лоших породичних и радних односа и неспособност памћења и учења;

21) дуготрајна нега и кућна нега, као и нега у здравственој установи која се превасходно пружа с циљем уобичајене личне неге и опоравка, односно ради старања и помоћи при дневним животним активностима, као што су помоћ при ходу, смештање и устајање из кревета, купање, облачење, спремање хране, надзор над узимањем лекова, и која нема за циљ дијагностику, терапију или рехабилитацију због болести или повреде;

22) медицинско-техничка помагала и имплантати који су преко стандарда функционалности који је медицински неопходан за третман болести или повреде;

23) лечење компликација које су последица здравствених услуга које се не обезбеђују из средстава обавезног здравственог осигурања, у складу са Законом о здравственом осигурању;

24) друге врсте здравствених услуга које нису утврђене као право из обавезног здравственог осигурања, у складу са општим актом Републичког завода.

Напред наведене услуге с обзиром да нису обухваћене као право из обавезног здравственог осигурања плаћа осигурано лице из својих средстава.

Цене по којима се напред наведене услуге пружају утврђује Управни одбор здравствене установе. Тако утврђен ценовник здравствена установа дужна је да истакне на видном месту у здравственој установи, односно на свим оним местима на којима ће се организовати допунски рад.

За здравствене услуге у области дијагностике и лечења које су у фази истраживања, односно експеримента, лечење уз примену лекова и медицинских средстава који су у фази клиничких испитивања, дијагностика, лечење и рехабилитација, лекови и медицинско-техничка помагала који се не примењују у складу са прихваћеним стандардима медицинске, стоматолошке и фармацеутске праксе, здравствена установа не може наплаћивати како од Републичког завода за здравствено осигурање тако ни од пацијента који је укључен у посебне програме, односно клиничка испитивања.

4. Сагласност министарства за организовање допунског рада у здравственим установама

Здравствена установа може почети са пружањем здравствених услуга на основу организације допунског рада у здравственој установи ако добије сагласност Министарства здравља.

Ради добијања сагласности од стране Министарства здравља здравствена установа дужна је да поднесе захтев Министарству који садржи следеће податке: детаљан опис плана за организацију допунског рада у здравственој установи, врсте здравствених услуга за чије се пружање организује допунски рад, шему организације рада здравствене установе за услуге које ће се обављати у оквиру допунског рада, име, презиме, занимање, специјалност (субспецијалност), као и број лица која ће бити ангажована по основу уговора о допунском раду за појединачне врсте здравствених услуга које ће се пружати у оквиру допунског рада, цене по којима ће се такве здравствене услуге пружати грађанима (структура цене - елементи за формирање цене, као и износ амортизације основних средстава), број услуга који ће се пружати у оквиру допунског рада и мере извршења уговорних обавеза са Републичким заводом за здравствено осигурање за оне услуге које ће се пружати у оквиру допунског рада (за услуге из члана 61. став 1. тачка 5) Закона о здравственом осигурању), радно време у коме ће се такве услуге пружати, податке о листама чекања које се воде у здравственој установи, као и о времену чекања и броју лица на наведеним листама, податке о времену заказивања за појединачне здравствене услуге за које се предлаже организација допунског рада и друге битне чињенице потребне за давање сагласности од стране Министарства.

Здравствена установа не може почети са обављањем допунског рада, односно не може почети са пружањем здравствених услуга у оквиру допунског рада здравствених радника - уколико не добије сагласност Министарства здравља.

Организацијом и обављањем послова у оквиру допунског рада здравствених радника у здравственој установи не може да се наруши систем извршавања уговорних обавеза према Републичком заводу у оквиру обавезног здравственог осигурања, с обзиром да извршавање обавеза према Републичком заводу има приоритет у односу на све друге активности здравствене установе (активности у оквиру допунског рада, пружање здравствене заштите лицима из других држава, осим у случају хитности и др.).

5. Закључивање уговора о допунском раду

За обављање допунског рада здравствени радник дужан је да закључи уговор о допунском раду са директором здравствене установе.

По основу уговора о допунском раду код свог послодавца или у другој здравственој установи у државној својини, здравствени радник може обављати те послове у укупном времену које не може бити дуже од једне

трећине пуног радног времена, за одређени број пацијената, односно здравствених услуга или медицинских поступака.

Уговор се закључује у писменом облику и садржи: врсту, начин, време трајања посла, висину и начин утврђивања накнаде за рад, обвезника уплате утврђене накнаде за пружање здравствених услуга, у складу са законом и општим актима.

Здравствене услуге по основу уговора о допунском раду могу се пружати искључиво ван редовног радног времена здравствених радника, односно здравствена установа може организовати такав рад искључиво ван радног времена за који је закључила уговор о пружању здравствених услуга са Републичким заводом за здравствено осигурање (субота, недеља, после двосменског рада). У складу са напред изнетим и овај елеменат мора бити прецизно утврђен уговором о допунском раду.

Здравствена установа дужна је да води евиденцију о тако закљученим уговорима о допунском раду.

6. Финансирање здравствених услуга по основу допунског рада

Пацијент коме је пружена здравствена услуга од стране здравственог радника по основу уговора о допунском раду, за ту пружену здравствену услугу плаћа здравственој установи утврђену цену. Здравствена установа дужна је да пацијенту изда прописани рачун о пруженој здравственој услузи и цени исте.

Здравствена установа дужна је да здравственом раднику исплати уговорену накнаду за рад у складу са уговором о допунском раду, а из средстава која је платио пацијент здравственој установи. Напомињемо да се на висину уговорене накнаде по основу уговора о допунском раду не примењује члан 12. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС”, бр. 34/01 и 62/06). На тај начин уговорена накнада по основу допунског рада није ограничена на износ највише до 30% плате запосленог здравственог радника која је утврђена у складу са наведеним законом. Наиме, имајући у виду чињеницу да је обављање послова по основу уговора о допунском раду - рад ван радног односа, на висину накнаде по основу уговора о допунском раду не примењују се одредбе Закона о платама у државним органима и јавним службама.

Како би се у потпуности уредио начин стицања средстава здравствене установе по основу допунског рада, потребно је да управни одбор здравствене установе донесе акт којим ће се уредити износ средстава који по основу допунског рада, односно од цене здравствене услуге која се пружа на основу допунског рада, остаје здравственој установи, као и износ средстава из кога се исплаћују накнаде за рад запослених здравствених радника по основу уговора о допунском раду.

Здравствена установа дужна је да у финансијском плану посебно исказује и води средства која се остварују по основу пружања здравствених услуга на основу уговора о допунском раду.

Здравствени радник који обавља послове по основу уговора о допунском раду има права из обавезног социјално осигурања, односно уплаћују се доприноси за обавезно социјално осигурање у складу са законом.

7. Обавештавање пацијената о допунском раду здравствених радника

Здравствена установа дужна је да пацијенту пружи потпуне информације о начину и поступку пружања здравствених услуга у оквиру допунског рада здравствених радника.

Здравствена установа дужна је да на видном месту у здравственој установи, као и на местима на којима се пружају здравствене услуге на основу допунског рада, истакне обавештење о могућностима и начину пружања здравствене заштите пацијентима ван редовног радног времена здравствених радника.

При обавештавању јавности, односно пацијената о здравственим услугама које се обављају у оквиру допунског рада здравствених радника треба водити рачуна о члану 71. Закона о здравственој заштити - Забрана рекламирања.

8. Рад са непуним радним временом

Уколико здравствени радник запослен у здравственој установи у државној својини жели да настави да ради део радног времена и у приватној пракси, односно у приватној здравственој установи, почев од 11. децембра 2008. године (с обзиром да је чланом 277. Закона о здравственој заштити, почев од 11. децембра 2008. године престала могућност обављања таквог рада по основу уговора о допунском раду у приватној пракси, односно у приватној здравственој установи), може такво ангажовање остварити на основу закључивања уговора о раду са својим послодавцем са непуним радним временом.

Наиме, непуно радно време је сходно члану 51. Закона о раду, радно време краће од пуног радног времена.

Полазећи од члана 277. Закона о здравственој заштити, а на основу члана 51. Закона о раду, почев од 11. децембра 2008. године здравствени радник који ради у здравственој установи у државној својини може са директором те установе закључити уговор о раду са непуним радним временом, а за број часова до пуног радног времена може закључити са директором друге здравствене установе, односно оснивачем приватне праксе уговор о раду са непуним радним временом (пример: пола радног времена у здравственој установи у државној својини а друга половина радног времена у приватној пракси или приватној здравственој установи; 32 сата недељно у здравственој установи у државној својини а 8 сати недељно у приватној пракси или приватној здравственој установи, и сл.). Треба водити рачуна да се не прихвати предлог за

закључивање уговора о раду за непуно радно време којим би се злоупотребила институција рада са непуним радним временом (нпр. закључивање уговора са непуним радним временом од 38 сати недељно чиме се оставља могућност здравственом раднику да за 2 сата закључи уговор са непуним радним временом са другим послодавцем и сл.).

Да ли ће и под којим условима директор здравствене установе прихватити предлог здравственог радника за закључивањем уговора о раду за непуно радно време, зависи пре свега од могућности да се на тај начин организује рад у здравственој установи, односно да се изврше обавезе преузете по основу уговора о пружању здравствених услуга са Републичким заводом за здравствено осигурање. Потребно је да директор здравствене установе у сарадњи са стручним саветом реално сагледа потребе здравствене установе и да се у складу са потребама здравствене установе, пружи могућност заинтересованим здравственим радницима да остваре право на рад са непуним радним временом (под условом да се на тај начин не угрожава редовна делатност здравствене установе). Тамо где такве могућности постоје потребно је да директор здравствене установе сагледа могућност организације рада здравствене установе кроз пријем новог кадра са којим ће закључити уговор о раду са непуним радним временом до пуног радног времена (за недостајући број сати за које је са постојећим запосленим лицем закључен уговор о раду са непуним радним временом).

Пре потписивања уговора о раду са непуним радним временом са здравственим радником потребно је прибавити сагласност Министарства (захтев се подноси Комисији за рационализацију броја запослених у здравственим установама).

Лицима која ће закључити уговор о раду за непуно радно време припадају сва права из радног односа за сате за које је закључен такав уговор (зараде и накнаде зарада за обављени рад за време проведено на раду према уговору о раду са непуним радним временом и друга права). Ова лица имају и све обавезе из радног односа за време на које је закључен уговор о раду (нпр. обавеза дежурства по распореду дежурства који сачињава директор здравствене установе, а уколико је са таквим лицима немогуће организовати дежурство, директор здравствене установе може организовати дежурство и без укључивања ових лица).

Имајући у виду карактер руковођења у здравственој установи, односно у организационим деловима здравствене установе, руководећа лица нису у могућности да закључе уговор о раду са непуним радним временом у здравственој установи у државној својини, односно та лица не могу бити именована, односно постављена на руководећа радна места (руководеће радно место подразумева ангажовање у пуном радном времену с обзиром на сложеност послова руковођења, односно с обзиром на чињеницу да се руковођење односи на целокупни процес рада здравствене установе, односно организационог дела здравствене установе, за редовно радно време). Уколико руководећа лица желе да закључе уговор са непуним радним временом неопходно је извршити промену руководећег кадра.

Имајући у виду врсту послова које обавља изабрани лекар у складу са Законом о здравственом осигурању, односно потребу његове сталне доступности осигураним лицима у редовном радном времену здравствене установе, здравствени радник који обавља послове изабраног лекара није у могућности да закључи уговор о раду са непуним радним временом.

Здравствени радник са наставно-научним звањем, у зависности од статута високошколске установе (у зависности од тога да ли је статутом предвиђена обавеза рада у здравственој установи, односно приватној пракси, у пуном или непуним радном времену), може, односно не може користити напред наведену могућност рада са непуним радним временом у здравственој установи у државној својини.

Имајући у виду напред наведено, као и наведене одредбе Закона о здравственој заштити и Закона о раду, може се закључити да здравствени радник који је закључио уговор о раду са непуним радним временом не може закључити уговор о допунском раду са својим послодавцем, односно са другом здравственом установом у државној својини (с обзиром да је битан услов за закључивање уговора о допунском раду чињеница да здравствени радник има закључен уговор о раду са пуним радним временом - члан 199. став 1. Закона о здравственој заштити).

9. Могућност примене допунског рада који је прописан Законом о раду

Имајући у виду чињеницу да је чл. 199-202. Закона о здравственој заштити прописан допунски рад здравствених радника у обављању одређених послова здравствене делатности из своје струке, као и чињеницу да је чланом 202. Закона о раду прописана могућност допунског рада, као општи принцип за запослене, може се закључити следеће:

- запослени здравствени радник са пуним радним временом у здравственој установи у државној својини може закључити уговор о допунском раду у складу са чланом 202. Закона о раду са другим послодавцем, а највише до једне трећине пуног радног времена, за обављање послова који не спадају у послове његове здравствене делатности (односно послови који нису везани за пружање здравствене заштите);

- запослени здравствени радник из претходне алинеје може по основу уговора о допунском раду у складу са чланом 202. Закона о раду обављати послове код другог послодавца који не обавља здравствену делатност у складу са законом (нпр. посао предавача у систему образовања, учешће у раду стручно-медицинских органа Републичког завода за здравствено осигурање и друге послове који не представљају обављање здравствене делатности);

- ради евиденције ангажовања запослених здравствених радника, односно ради могућности организације послова у здравственој установи, сматрамо да је потребно да се и са закључивањем уговора о допунском раду у складу са чланом 202. Закона о раду упозна директор у здравственој установи са којим здравствени радник има закључен уговор о раду са пуним радним временом.

*
* *

У Министарству здравља у поступку је доношење правилника којим ће се регулисати поступак и начин организације допунског рада у здравственим установама. До доношења тог правилника ова инструкција има за циљ да здравствене установе припреме и организују допунски рад у здравственим установама почев од 11. децембра 2008. године. Такође, на основу ове инструкције може се започети и са обављањем здравствених услуга из члана 61. Закона о здравственом осигурању, односно здравствених услуга које ће се обављати организовањем допунског рада у здравственој установи од стране запослених у тој здравственој установи, на начин како је то овом инструкцијом изнето.

Број: 011-00-112/2008-03
У Београду
14. август 2008. године

МИНИСТАР
проф. др Томица Милосављевић

4353008.142.doc

МИНИСТАРСТВО ЗДРАВЉА

**ИНСТРУКЦИЈА
О ДОПУНСКОМ РАДУ ЗДРАВСТВЕНИХ РАДНИКА**

Београд, август 2008. година

ИЗВОД ИЗ ЗАКОНА О ЗДРАВСТВЕНОЈ ЗАШТИТИ

Допунски рад здравствених радника

Члан 199.

Здравствени радник запослен у здравственој установи и приватној пракси, који ради пуно радно време, може обављати одређене послове здравствене делатности из своје струке код свог послодавца, односно код другог послодавца, ван редовног радног времена, закључивањем уговора о допунском раду са директором здравствене установе, односно оснивачем приватне праксе.

Уговор о допунском раду може се закључити:

1) за пружање здравствених услуга које нису обухваћене обавезним здравственим осигурањем у погледу садржаја, обима и стандарда, односно за здравствене услуге које се не остварују у складу са начином и поступком остваривања права из обавезног здравственог осигурања;

2) за пружање здравствених услуга које здравствена установа пружа за потребе организације обавезног здравственог осигурања, а за које не може на друкчији начин да обезбеди одговарајуће здравствене раднике.

3) за пружање здравствених услуга које здравствена установа пружа за потребе лица која немају својство осигураног лица у складу са законом којим се уређује здравствено осигурање.

Здравствени радник из става 1. овог члана, по претходно прибављеној сагласности стручног савета и директора здравствене установе, односно оснивача приватне праксе у којој је запослен, може закључити само један уговор о допунском раду са другим послодавцем.

Претходну сагласност из става 3. овог члана стручни савет и директор здравствене установе могу дати само под условом да рад здравственог радника ван редовног радног времена за који се закључује уговор о допунском раду, не утиче на организацију рада појединих делова здравствене установе или здравствене установе у целини.

Здравствени радник који обавља послове по основу уговора о допунском раду код другог послодавца супротно одредби става 3. овог члана чини повреду радне обавезе.

Начин, поступак и услове, као и друга питања од значаја за организовање и обављање допунског рада здравствених радника у здравственој установи или приватној пракси прописује министар.

Члан 200.

Запослени здравствени радник који обавља послове по основу уговора из члана 199. овог закона може обављати те послове у укупном времену које не може бити дуже од једне трећине пуног радног времена, за одређени број пацијената, односно здравствених услуга или медицинских поступака.

Члан 201.

Уговор из члана 199. овог закона закључује се у писменом облику и садржи: врсту, начин, време трајања посла, висину и начин утврђивања накнаде за рад, обвезника уплате утврђене накнаде за пружену здравствену услугу, у складу са законом и општим актима.

Пацијент коме је пружена здравствена услуга од стране здравственог радника у складу са чланом 199. овог закона, за пружену здравствену услугу уплаћује здравственој установи утврђену накнаду, о чему здравствена установа пацијенту издаје рачун на прописаном обрасцу.

Здравствена установа у државној својини исплаћује здравственом раднику уговорену накнаду из става 1. овог члана, од накнаде коју је пацијент платио здравственој установи.

Здравствена установа у државној својини исплаћује здравственом раднику висину утврђене накнаде из средстава здравственог осигурања када се ти послови у здравственој установи обављају за потребе осигураних лица, на основу уговора о пружању здравствене заштите закљученог између здравствене установе и организације здравственог осигурања, у смислу члана 199. став 2. тачка 2) овог закона.

Здравствена установа, односно приватна пракса, води евиденцију о уговорима из члана 199. овог закона које је закључила.

Здравствена установа у финансијском плану посебно исказује и води средства која се остварују по основу пружања здравствених услуга у складу са чланом 199. овог закона.

Здравствена установа дужна је да пацијенту пружи потпуне информације о начину и поступку пружања здравствених услуга у оквиру допунског рада здравствених радника, као и да на видним местима у здравственој установи истакне обавештење о могућностима и начину пружања здравствене заштите пацијентима ван редовног радног времена здравствених радника.

Пацијент који је незадовољан пруженом здравственом услугом у складу са чланом 199. овог закона може уложити приговор заштитнику пацијентових права у здравственој установи, здравственој инспекцији, као и управном одбору здравствене установе.

Члан 202.

Здравствени радник који обавља послове по основу уговора из члана 199. овог закона има права из обавезног социјалног осигурања, у складу са законом.

Члан 277.

Здравствени радник запослен у здравственој установи у државној својини који ради пуно радно време може обављати одређене послове здравствене делатности из своје струке код оснивача приватне праксе, односно код оснивача здравствене установе у приватној својини, по основу уговора о допунском раду из чл. 199-202. овог закона најдуже три године од дана ступања на снагу овог закона.

Здравственом раднику из става 1. овог члана престаје радни однос у здравственој установи у државној својини ако настави да ради код оснивача приватне праксе, односно код оснивача здравствене установе у приватној својини после истека рока из става 1. овог члана.